

[Rytter.]

ring af den nugældende Lov, men vi mener altsaa, at Bestemmelsen her ligesom Bestemmelsen om de 30 pCt. er aldeles utilstrækkelig som Hjælp.

Der er imidlertid ogsaa andre Grunde til, at Loven ikke har virket tilfredsstillende. Efter vor Mening skyldes det ikke alene Prioriteterne, selv om de spiller en Rolle, akkurat ligesom Hensynet til Haandværkerne — ogsaa dem ønsker man begunstiget, som det fremgaar af Motiverne — undertiden kan være en Hindring. Men efter vor Mening er der altsaa ogsaa andet, der spiller ind, og navnlig Skatterne. Der maa kunne træffes Bestemmelse om Eftergivelse af Skatterne, saaledes at vedkommende, der opnaar Akkord, ikke blot faar sine Kreditors Krav nedsat, men ogsaa Skatterne. Den højtærede Landbrugsminister er meget herimod og paaberaber sig, at Skatterne er privilegerede Krav. Den Betragtning er vi selvfølgelig fuldt ud enige i, men den højtærede Minister maa huske paa, at Situationen er den, at de, der skal have Skatterne, det er dem, der søger at træde hjælpende til. Der er noget vist urimeligt i, at de, der træder hjælpende til, siger: Ja, men de Penge, vi nu skyder til, dem tager vi først og fremmest selv. Det minder noget om den Ordning, der er tilvejebragt gennem Vedtagelsen af de saakaldte Kriselove, hvor det i Virkeligheden i vidt Omfang er Kommunerne, der faar Pengene. Naar det offentlige vil træde hjælpende til i stor Udstrækning, maa det ogsaa være villigt til Forhandling om en Nedsættelse af de Krav, det offentlige har. Den højtærede Landbrugsminister har i Folketinget sagt, at de af os foreslaaede Bestemmelser ikke havde faaet den rigtige Formulering. Ja, det bliver vi nok enige om, hvis vi blot bliver enige om Princippet; Meningen er selvfølgelig ikke den, at vi blot lovordner en Forhandlingsret, men at disse Skatter under visse Omstændigheder skal kunne eftergives. Dette Punkt, med Hensyn til Skatterne, mener vi altsaa bør ændres, da Befolkningen staar temmelig uforstaaende overfor, at det offentlige nok vil hjælpe, men det tager selv Pengene. Det er ikke nogen god Indledning til at faa Kreditorerne til at gaa ind paa en Akkord.

Men saa er der ogsaa Spørgsmaalet om selve Ejendomsskyldværdien, om den skal lægges til Grund. Den højtærede Landbrugsminister holdt paa det i og for sig naturlige, at her har vi en Værdi, som er fastsat i Lovgivningen, og den maa vi ogsaa

lægge til Grund her. Ja, den er fastsat af Lovgivningen, men i ganske andre Øjemed, nemlig i Skatteøjemed, og den er forskellig i de forskellige Dele af Landet. Og Kreditorerne, som vi i dette Tilfælde maa regne med, hvad lægger de Vægten paa? Lægger de Vægten paa Ejendomsskyldværdien? Nej de gør ikke, de ser ikke paa den, men paa, hvor meget Ejendommen er værd i Handel og Vandel, paa Beliggenheden og navnlig paa Spørgsmaalet om Forbedringer, hvor meget den kan udbringe. Derfor vil man ramme Befolkningens Synspunkt bedst ved ikke at lægge nogen i Lovgivningen indført Værdiansættelse til Grund, men ligefrem den Værdi, som Gaarden har i Handel og Vandel.

Vi mener altsaa, at Reglerne bør ændres paa disse Punkter, baade Reglerne om Forholdet overfor Skatterne, om en bestemt Grænse, hvortil Kreditorernes Krav skal nedskrives, om Kaution og om den faktiske Værdi af Gaarden, der skal lægges til Grund.

Dette var nu selve de Forhold, der falder ind under en Akkordordning, men vi har ønsket at gaa noget videre. Vi siger nemlig som saa: Naar vi hjælper der, hvor Gælden overstiger Aktiverne, er der noget urimeligt i, at en Mand, som faktisk er solvent, men hos hvem der er gjort Udlæg, fordi det er ham umuligt at præstere Renter og Afdrag til den første Termin, skal være udelukket fra at faa Hjælp. Den højtærede Landbrugsminister vil rimeligvis sige, at saadanne Tilfælde forekommer ikke. Jo, de gør. Jeg kender personlig nogle Tilfælde, hvor vedkommendes Gaard var mere værd, end hvad han skyldte, men han kunde ikke skaffe Pengene til Terminen. For ham er Situationen da den, at han ikke kan opnaa Akkord, og han kan ikke faa Laan, saa han maa gaa fra Ejendommen. Det ser alt for urimeligt ud, at Staten træder til, hvor der er Risiko, og maaske oven i Købet skyder Penge til, men hvor vi kan faa Sikkerhed for Pengene, hvor altsaa Risikoen er meget lille, og hvor vi paa Forhaand ved, at vi gør megen Gavn, der vil den højtærede Landbrugsminister ikke træde til. Vi mener, at vi maa træde til, enten hvor der er gjort Udlæg, eller hvor Gælden overstiger Formuen, om end ikke saa meget, at det kan komme ind under Akkordordningen. Staten hjælper i saa mange andre Tilfælde, og vi synes, det er rimeligt, at den ogsaa hjælper i disse.

Den højtærede Landbrugsminister har opstillet nogle svimlende Tal for at vise, hvad det kunde løbe op til, men vi maa vist kunne enes om at sige, at det ved